

Nauja romanų
Septynetas ir
Septynetas.
Amžinai tavo
autorės knyga

Barakuda

Knyga apie moterį, kuri norėjo daugiau

DONATA KONTENIENĖ

OBUOLYS

DONATA KONTENIENĖ

Barakuda

Romanas

1.

Meilės sklidinu žvilgsniu jis glosto vis labiau raus-
tančius skruostus. Tvirta ranka kilsteli jos smakrą vien
tik tam, kad pasiektų bučinio laukiančias lūpas.

– Vika! – mano ausis pasiekia spigus Linos balas. –
Vika, girdi, ką sakau?! – šūkteli neiškentusi, o gal tiks-
liau pastebėjusi, kad mane už jos pasakojimą labiau
domina įsimylėjėlių porelė prie gretimo staliuko lauko
kavinėje.

– Ne. Atleisk. Užsisvajojau, – nenoriai atitraukiu
akis nuo Amūro strėlių pervertos porelės ir vėl paban-
dau sutelkti dėmesį į tuščias jos kalbas.

– Paskutiniu metu esi tarsi nesava, – nepatenkinta
suraukia plonyčius antakius, kurie vos pastebimai iš-
linksta dėl begalinių botokso injekcijų. – Ar kas nege-
rai tarp tavęs ir Boriso?

– Ne. Viskas kuo puikiausiai, – dirbtinai šypteliu ir nuleidusi akis imu šakute lėkštėje stumdyti salotas, kurių beveik neragavau.

– Nealkana? – paklausia Lina, dorodama mėsos gabalą, kuris, spėju, dar visai neseniai galėjo skleisti garsumus.

– Ne, tiesiog skonis apgailėtinas, – pasibjaurėjusi numetu šakutę ant stalo ir kilsteliu ranką, kad mane pastebėtų netoliese stovintis padavėjas.

– Taip, panele? – ištaria priėjęs ir maloniai nusišypsojęs.

– Paimkite šią šlykštynę, – atstumių lėkštę nuo savęs.

– Ar kas ne taip?

– Dar drįsti klausti? – kilstelėjusi antakį įsmeigiu abejingą žvilgsnį į jauną tamsiaplaukį vaikina, vilkintį prie restorano interjero derančią liemenę. – Šios salotos nuvyto prieš metus, o krevečių skonis toks apgailėtinas, kad panašu, jog jos pagamintos iš gumos!

– Atleiskite, panele. Mes tuoj pat viską pakeisime.

– Nereikia, – nusigręžiu nuo jo ir ranka parodau, kad padavėjas kuo greičiau išnyktų man iš akių.

– Ar Borisas vis dar Maskvoje? – vaikinui pasišalinus mano ausis vėl pasiekia Linos balsas.

– Taip.

– Kada grįš, nežinai?

– Net nenutuokiu. Jis, kaip visuomet, visa galva pasinėręs į nesibaigiančius savo darbus.

– Na, žinoma, – linkteli kramsnodama jautienos kepsnį ir papučia lūpas, kurios gerokai per storai padengtos lūpų blizgiu. – Gaila, kad tavęs vakar nebuvo per vakarienę pas Kristiną.

– Man taip pat, – numykiu nusigręžusi nuo jos.

Akimis pabandau vėl surasti mano dėmesį patraukusius įsimylėjėlius, bet jų kėdės šalia gretimo staliuko tuščios, tad imu abejingu žvilgsniu klaidžioti po kiek tolėliau esančią Katedros aikštę, po kurią mėgaudamiesi vakaro ramuma vaikštinėja žmonės.

– Ar pasakojau, kokių ikryų užkandžiams ji patiekė? – paklausia vis dar kramsnodama kepsnį.

– Ne, – nuobodžiaudama atsidūstu ir apie save nežymiai primena sumušti šonkauliai. Tikiuosi, kad šį kartą nė vienas iš jų nelūžo.

– Tikrų tikriausia želatina, – ima juoktis. – Nijolę net supykino nuo jų.

Prunkšteliu tai įsivaizduodama, bet vėl sugelia šoną.

– Iš Boriso teko girdėti, kad šiuo metu Tomui prastai sekasi verslas, tad gal taip Smailiauskai tiesiog bando taupyti? – nusišypsau lūpų kampučiu.

– Kristės papų operacijai pinigų pakako, o ikrams, matai, ne, – nusikvatoja. – Ką veiksi vakare? – baigusi valgyti nusišluosto blizgančias lūpas servetėle ir iš portsigaro išsitraukia plonytę cigaretę.

– Dar nežinau, – paseku jos pavyzdžiu ir prisidegusi cigaretę išpučiu dūmus į dangų, kurį šią akimirką nuo manęs slepia baltas skėtis.

– Žinai, mes su Nile pagalvojom, kad visai neblogai būtų kur išeit. Na žinai, pašokti ir panašiai. Gal pagaliau ir tu prisijungsi prie mūsų?

– Abejoju.

– Nagi, sutik. Pamatysi, bus linksma, – plačiai nusišypso.

Imu žaisti su ant baltos staltiesės gulinčiu žiebtuvėliu, kurio auksiniai šonai nusagstyti Svarovskio kristalais ir žvilga visomis vaivorykštės spalvomis. Jaučiu, kaip Lina svilina mane žvilgsniu nekantraudama išgirsti, kodėl abejoju, bet ar aš iš tiesų noriu jai pasakyti? Ar tikrai noriu, kad draugė žinotų, kaip iš tiesų gyvenu?

– Gerai, – sumurmu po nosimi, tarsi jos pasiūlymas mane mažai viliotų. – Bet tik trumpam, – pridūrusi įtraukiu dar vieną cigaretės dūmą ir užgesinu ją į stiklo peleninę, kurią akimirksniu pakeičia tas pats jaunuolis, nunešęs mano išknaisiotas salotas.

– Sąskaitą, – abejingai ištariu stebėdama jo veidą, kuris sodriai nurausta, kai mūsų akys susitinka.

Keista, kad pastebiu ryškiai raudonus vaikino skruostus, nes pastaruosius penkerius metus mano gyvenime vyrauja ganėtinai niūrios spalvos. Tiesą pasakius, spalvų aplink mane daug, tik jos manęs nebedžiugina. Pabodo vaiskiai žydras Viduržemio jūros mėlis. Nubluko tropinių palmių žaluma, o snieguotos Alpių viršūnės tapo tiesiog pilkos. Žinau, kad nėra prasmės ką nors kaltinti, jog sulaukusi vos dvidešimt penkerių pamazų virstu bejausme, išsipusčiusia lėle, bet tolimesnis kelias, kurį pati pasirinkau, man nebeleidžia džiaugtis tikraisiais gyvenimo skoniais ir spalvomis.

– Kur susitinkam? – paklausu, kai apmokėjusios sąskaitą pakylam nuo pintų kėdžių.

– Nijolė minėjo kažkokį naujai atidarytą naktinį klubą netoli nuo čia.

– Girdėjau apie tą vietą, – linktelėjusi užsidedu vardinius akinius nuo saulės.

– Dešimta vakaro. Tinka?

– Taip. Iki greito Lina, – pakšteliu jai į skruostą ir neskubėdama, mėgaudamasi nulydinčiais nepažįstamųjų žvilgsniais patraukiu šaligatviu link manęs laukiančio „Rolls Royce“.

2.

Automobiliui sustojus pačiame Turniškių gale, šalia salsvais sakais ir Neries vandenių kvepiančio miško, nuobodžiaudama laukiau, kol vairuotojas atidarys man dureles.

– Galvojau, kad užmigai, – nepatenkinta sumurmu, kai jis pagaliau teikiasi jas atverti.

– Atleiskite, panele Viktorija, – linkteli į penktą dešimtį įkopęs vyras, kurio vardo nepamenu ir nenoriu prisiminti, nes jis tik pilkas, nereikšmingas šešėlis.

– Taip, taip, – giliai atsidususi užverčiu akis ir išlipu lauk. Neskubėdama imu kopti marmuro laiptais, vedančiais į namus.

Namai? Tai per menkas žodis apibūdinti šiam prabangiam statiniui su šešiais miegamaisiais, baseinu bei pirčių ir SPA kompleksu. Gyvenu čia jau beveik

penkerius metus, bet net suknista durų rankena man čia nepriklauso. Priklausys. Anksčiau ar vėliau viskas, kas Boriso, bus ir mano.

– Panele, ar gerai praleidote popietę? – vos man įžengus į namus pasiteirauja kambarinė Rita.

– Puikiai, – tingiai šypteliu.

Turiu pripažinti, kad mėgstu šią merginą. Jos kvaili ir nerūpestingi pasakojimai kartais būna vienintelis vaistas nuo mane vis labiau užvaldančios apatijos. Tiesą pasakius, su ja jaučiuosi tokia, kokia buvau iki susipažindama su Borisu. Tai nutiko vos prieš šešerius metus, bet jausmas toks, lyg nuo tos akimirkos praslinko ištisi šimtmečiai. Dabar aš nebemoku taip nuoširdžiai šypsotis, kaip tai darydavau anuomet. Nebetrykštu tyru naivumu. Visa tai užklojo aukso dulkių sluoksnis, iš kurio it stiklo šukės styro arogancija ir abejingumas. Taip. Dabar viskas kitaip ir aš visiškai kita. Tiesa pasakius, tapau tokia bjauri, kad visai nenustebčiau, jei tarnai, pavargę nuo mano aikštingo būdo, patyliukais tarpusavyje vadintų mane gyvate ar dar kokia bjaurybe.

– Ar nusipirkote ką gražaus? – pasmalsauja išvydusi man iš paskos einantį vairuotoją, kuris iki pat ausų apsikrovęs pirkinį krepšiais.

– Taip. Pasirūpink, kad visa tai atsidurtų mano kambaryje, – ištariu žingsniuodama plačiu vestibuliu. – Borisas neskambino? – paklausiu žvilgtelėjusi į ją.

– Ne, panele Viktorija.

Puikumėlis. Neskambino, vadinasi, į namus šiandien grįžti dar neketina.

Dvidešimt keturi laipteliai – ir aš jau prie savo miegamojo durų. Tai mano slėptuvė ir ramybės oazė. Vos atvėrusi duris nusispiriu aukštakulnius ir leidžiu pailsusioms pėdoms paskęsti minkštame kilimo kailyje. Ant lovos numetu mažutę rankinę ir paslapčia nusišypsau, nes žinau, kad iš paskos atsekusi Rita tuoj pat padės ją į vietą ir surinkusi batelius tvarkingai sustatys spintoje.

– Rita?

– Taip, panele Viktorija? – atsiliepia sekdamas pasakui mane į kambarį.

– Sudėk viską į vietas, – atsainiai parodau į tarpduryje stypsantį vairuotoją ir jo laikomus krepšius.

– Gerai, panele.

– Šiandien „Rolls Royce“ man nebeprireiks, – žvilgteliu į vairuotoją. – Perduok virėjai, kad namuose vakarienauti neketinu, tad abu šį vakarą galite būti laisvi.

– Ačiū, panele Viktorija, – dėkingai nusišypso vyras ir nusiėmęs juodą kepuraitę su snapeliu linkteli.

– Taip, taip, – abejingai atsidūstu atverdama vonios kambario duris.

Lina ir Nijolė, draugių vadinama tiesiog Nile, leidžia kalnus pinigų grožio chirurgams, kad jų veideliai atrodytų taip, kaip reikalauja aukšti mados žurnalų kriterijai, na, o man dar nė karto neteko gultis po aštriais jų skalpeliais. Pasilenkiu arčiau prie per visą sieną besidriekiančio veidrodžio ir imu įdėmiai apžiūrinėti savo veidą, kuris patobulintas makiažu atrodo ištis puikiai. Didelės žydros akys, įrėmintos tankių blakstienų, žvilga nuo blausios vakaro šviesos. Putlios, nuoširdžią šypseną pamiršusios lūpos ir skruostai išlinkę tokiu kampu, kad man pavydėti galėtų net pati Klaudija Šifer. Tai aš. Jauna, graži ir neabejotinai – seksuali. Paraukau nosytę ieškodama raukšlių, bet panašu, jog brangūs kremai veikia tobulai. Ištiesusi ranką nuo greta esančios spintelės paimu žėrinčią sagę ir susegu šviesius plaukus, kurie primena saulės išblukintus javus. Atsargiai, stengdamasi nekliudyti skaudančio šono per galvą nusitraukiu rausvą suknelę ir baimingai nužvelgiu savo kūną. Kaip pasakytų geras Boriso draugas: „Vaizdelis

nekoks.“ Dešinėje pusėje palei šonkaulius besidriekianti kraujosruva pamažu ima atskleisti visą savo grožį nusidažydama gelsvais ir žalsvais atspalviais.

– Velnias, kaip skauda, – sumurmu panosėje atsargiai pirštais palietusi diegiančią odą. – Viskas turi savo kainą, Vika. Viskas kainuoja, – imu kartoti savo pačios sugalvotą mantrą ir, regis, mano patylomis tariami žodžiai, skambantys erdviame vonios kambaryje, numalšina skausmą ir akyse besikaupiančias ašaras.

Nežinau, kiek laiko prastoviu po raminančia vandens srove duše, bet vidinis balselis, kurio nekenčiu tarsi baisiausio priešo, vis nenutyla kartodamas, kad ne taip reikia gyventi. Ne tokiu keliu turėčiau žengti.

Velniop jį!

Apsisiautusi rankšluosčiu ir išsitrynusi kūną kvapiais aliejais įeinu į miegamąjį, kur šalia mano kosmetinio staliuko su padėklų rankose jau stovi Rita.

– Jūsų arbata, – nusišypso, kai atsisėdusi ant minkšto krėslu priešais veidrodį imu šukuotis drėgnus plaukus.

– Išnešk ją. Šiandien norėčiau taurelės konjako, – nusišypsau žiūrėdama į ją per atspindį stikle.

– Gerai, panele Viktorija, – linkteli.

Vienas makiažo sluoksnis dengia kitą ir dailus veidas tampa tiesiog tobulas. Gal kiek ir persistengiu su akių šešėliais, bet vis dėlto ketintu eiti į naktinį klubą! Žiūrėdama į save veidrodyje susimąstau, kada paskutinį sykį buvau kur išėjusi viena, be mane įdėmiai stebinčių rudų akių? Nebepprisimenu. Pakeliu krištolo taurę prie ryškiai padažytų lūpų slapta vildamasi, kad Borisas negrįš į namus, kol laužysiu jo nustatytas taisykles. – Panele Viktorija, ar galiu jūsų paklausti?

– Uždaryk duris, – ištariu atsigręžusi į kambarinę ir akimis parodau į praviras duris, kurios nuolatos turi būti atvertos šių namų šeimininko nurodymu. Mergina paskubomis padaro tai, ko paprašyta, ir žinodama, kad mūsų niekas nebegirdi, ima kalbėti kiek garsiau.

– Panele Viktorija?

– Taip?

– Ar jūs ketinate šį vakarą išeiti iš namų be pono Boriso Michailovičiaus leidimo? – nuostaba ir sąmyšis atsispindi didelėse, pilkose tarnaitės akyse.

– Taip, – linkteliu ir vėl žvilgteliu į save veidrodyje veide ieškodama abejonės, bet panašu, kad man šio vakaro mieste iš tiesų reikia ir nesvarbu, kiek daug jis man gali kainuoti.

– Ar man...

– Taip, Rita, – pertraukiu ją. – Jei Borisas netikėtai grįžtų į namus, nedelsdama man pranešk.

– Gera, – įnirtingai palinksi.

– Eikš, – pakviečiu merginą arčiau. Rita paklūsta.

Iš papuošalų dėžutės išimu mažučius deimantais puoštus auskarus, kurių nė karto nesu segėjusi, ir įdedu į jos smulkutį delną. – Nesegek jų prie Boriso, – mirkteliu akį sąmokslininkei.

– Bet, panele...

– Šš... – rankos judesiu užtildau jos lūpas. Mergina klusniai linkteli. – O dabar eik ir atnešk man dar vieną taurę konjako. Ir pasirūpink, kad po pusvalandžio kieme manęs lauktų taksi automobilis.

3.

Ilgokai žvelgiu per tamsintą automobilio stiklą į tviskančią klubo iškabą ir šalimais besibūriuojančius žmones svarstydamą, ar ne protingiau būtų dabar pat grįžti į namus, bet krenkštelėjęs taksi vairuotojas ir dvi išgertos konjako taurės priverčia elgtis priešingai. Ištiesusi banknotą barzdotam vyrui išlipu laukan ir akimirksniu vos pridengtus pečius nutvilko vasaros nakties vėsa. Ausis pasiekia iš klubo atsklidusios trankios muzikos nuotrupos ir, regis, mano abejonės atsitraukia, užleisdamos vietą pamirštai jaunystei. Nejučia imu vos pastebimai judėti į trankų ritmą ir priėjusi prie apsaugos darbuotojo plačiai nusišypsau.

– Atsiprašau, – pro klubo duris laukan paskubomis išvirtęs vaikinąs nemandagiai stumteli mane.